

III. 59, 60 Duše Vidúrathy oživila tělo krále Padmy.

VASIŠTHA pokračoval: Jakmile Sarasvatí udělila králi požehnání, zmizela. Král a královna se vřele objali a královští služebníci, kteří měli strážit tělo krále, procitli a radovali se, že je král Padma opět naživu.

Radost byla v celé zemi. Široko daleko si lidé ještě dlouho vyprávěli, jak se královna Lílá vrátila z onoho světa s druhou královnou jako darem pro krále. Král si od osvícené královny vyslechl, co vše se za poslední měsíc událo. Dál vládl ve svém království a užíval si tří světů jako milosti, kterou mu udělila Sarasvatí a již si bezpochyby zasloužil svým vlastním úsilím.

To byl příběh o královně jménem Lílá, který jsem ti pověděl do všech podrobností. Rozjímání o něm odstraní z tvé mysli i tu nejnepatrnější stopu víry ve skutečnost toho, co vnímáš. Ale popravdě řečeno, lze-li odstranit jen to, co je skutečné, jak se pak člověk může zbavit toho, co skutečné není? Není tu nic, co by mělo být odstraněno, neboť cokoli se zdá v tvých očích existovat, není nic jiného než neomezené Vědomí. A bylo-li něco stvořeno, vzniklo to uvnitř Vědomí a jen díky němu. Všechno je takové, jaké je, a nic nebylo nikdy stvořeno. Lze říci, že to, co se zdá existovat, je stvoření či výtvar *máji* neboli iluze. Ale *májá* není skutečná!

RÁMA řekl: Pane, jak skvělý obraz nejvyšší Pravdy jsi mi poskytl! Ó svatý muži, stále je však ve mně neukojitelný hlad po nektaru tvých osvícených slov. Odhal mi prosím tajemství času. V příběhu o královně jménem Lílá byl celý život prožit někdy za osm dní, jindy za měsíc. Jsem z toho zmatený. Jsou snad v různých světech různá měřítka času?

VASIŠTHA odpověděl: Ó Rámo, cokoli si člověk v sobě svojí vlastní myslí představí, to potom prožívá. Člověk může i nektar zakoušet jako jed, pokud ho za jed považuje. Z přátel se stanou nepřátelé a z nepřátel přátelé podle vnitřního naladění a postoje člověka. Člověk vnímá danou věc v souladu se svým vnitřním cítěním. Pro trpícího člověka trvá jedna noc jako celá epocha, zato noc strávená v radovánkách je vmžiku pryč. Ve snu není rozdíl mezi okamžikem a epochou. Život praotce *manu* není nic víc než půldruhé hodiny pro Stvořitele Brahm, celý život Brahmy je pro boha Višnu jediný den a život boha Višnu je jako jeden den boha Šivy. Pro mudrce, jehož vědomí překonalo všechna omezení, neexistuje den ani noc.

VASIŠTHA pokračoval: *Jógin* ví, že právě myšlení člověka udělá ze sladké věci hořkou a naopak, či z přátel nepřátelé a naopak. Stejným způsobem v sobě člověk může jen změnou úhlu pohledu a neustálým snažením rozvíjet chuť studovat posvátné texty a provádět různá cvičení, která ho dříve nezajímala. Chuť do studia nebo cvičení se nenachází v objektech, ale pouze ve způsobu myšlení jedince. Když má člověk mořskou

nemoc, vidí, jak se svět kolem něj houpe. Podobně když je člověk nevědomý, je přesvědčený o tom, že vlastnosti přebývají v objektech. Tam, kde stojí zeď, vidí opilec jen prázdné místo a pomateného člověka může zabít i skřet, který neexistuje.

Tento svět není nic jiného než záchvěv Vědomí v prostoru. Zdá se existovat, stejně jako se v očích nevědomého člověka zdá existovat duch či skřet. To všechno je jen *májá* neboli přelud. Mezi neomezeným Vědomím a zdánlivou existencí světa neexistuje rozdíl. Je to jako nádherný sen člověka, jenž je probuzený.

Ó Rámo, na podzim se stromy zbavují starých listů, aby na jaře na týchž stromech vyrašily listy nové, jež byly ve stromu ukryty. Podobně existuje stvořený svět po celou dobu v absolutním Vědomí. Nemusí být vždy vidět. Tekutost, jež se ukrývá ve zlatu, též není vždy zřejmá. Když Stvořitel jedné epochy dosáhne osvobození a Stvořitel nové epochy vytvoří v mysli nový svět, nejsou tyto představy nic jiného než neomezené Vědomí.

RÁMA se zeptal: Jak je možné, že král i jeho poddaní zakoušeli tutéž skutečnost?

VASIŠTHA odpověděl: Je to proto, že mysl každého *džívy* má základ v jediném neomezeném Vědomí. I poddaní tedy byli přesvědčeni, že je to jejich král. Myšlenkové vibrace jsou neoddělitelně spjaty s Vědomím, jsou zcela přirozené a nepotřebují ke svému vzniku žádný důvod. Tak jako je pro diamant přirozený jeho lesk, tak v králově mysli vznikne myšlenka „jsem král Vidúrata“. A tak to udělají všechny bytosti ve vesmíru. Jestliže se mysl člověka ustálí v Pravdě o neomezeném Vědomí, dosáhne stavu nejvyššího osvobození. Závisí to na vlastním úsilí jedince a na jeho touze po osvobození. Člověk je přitahován dvěma opačnými směry, k pochopení Absolutna neboli *Brahman*, a k bláhovému přijímání skutečnosti světa. To, po čem člověk touží s větší intenzitou, vyhrává. Jakmile člověk překoná nevědomost, pak jsou všechny matoucí představy o neskutečném navždy rozptýleny.